

было десять-годишно дѣте на имя Милку. Милку е былъ покоренъ, смиренъ и послушенъ на родители-тѣ си и вършалъ сичко, що му кажели, съ охотѣ. Той еще отъ малка е ималъ желаніе за наукѣ; нѣ едвамъ сега ся е рѣшилъ да си яви желаніе то. Това бѣше въ единъ студень, зименъ вечеръ, кога ся той грѣяше до баща си и майкѣ си при каминѣ-тѣ. Той бѣше умысленъ и печаленъ. Когато татку му го запыта защо е тѣй печаленъ, Милку си склони главѣ-тѣ на татково-то си колѣно и заплака. «Татко!» каза той «заведи мя утрѣ въ школѣ-тѣ да ся учѣ. Азъ ще бѣдѣ послушенъ и внимателенъ, ще ся учѣ добрѣ».

Милковый смиренъ и сладъкъ гласъ и неговы-тѣ слъзы умилехъ татка му. Той го цѣлуна въ чело-то и му ся обѣща, чи, безъ друго, на други день ще го заведе въ школѣ-тѣ.

Макаръ да ся обѣща татку му да го заведе на другій день въ училище-то, нѣ той ся чудеше и маяше какъ ще направи това, когато нѣма пары да му купи книгѣ.

II.

На другій день въ училище-то раздавахъ на ученицы-тѣ книги въ даръ отъ Ивана Денкоглу, отъ които книги дадохъ и на Милка. Тѣзи първа нечакана награда за Милка бѣше като първа надѣжда за бѣдѣще негово добро. На Милка отъ радость слъзы-тѣ течахъ и лице то му свѣтеше. Той гледаше умилно на книже-то и казваше на ума си: «азъ дадохъ речъ на татка, чи ще ся учѣ добрѣ. Ако